Ч. 209. Второк 1 жовтня (18 вересня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З галицкого сойму. — Справа угоди. — Вел. кн. Володимир у Відни. — Смерть вел. князя баденьского. — Вісти з Персиї.

На початку соботнішного засіданя сойму відчитано цілий ряд петиций. Між иншими передав пос. Могильницкий петициї філії тов. педаґоґічного в Стрию, „Зорї" у Львові і гром. Джурова. Петициї підпирали пос. о. І. Яворский в справі запомоги на будинок філії „Просьвіти" в Стар. Самборі, о. Ефинович в справі неплачення рогачки в Заболотцях. — Внесеня поставили: о. Ефинович в справі відписаня податків мешканцям пов. Броди і в справі заложеня складу дерева опалового в Бродах, п. Мазикевич в справі утвореня зелізничого перестанку в Лаврикові, п. К. Любомирский про конечність охорони від пожеж, пос. Станіньский і тов. в справі будови шкіл, пос. Швед і тов. в справі запомоги для громад навіщених градом в пов. Живец, пос. Сколишевский в справі будови школи реальної в Раві Рускій, пос. Скалковский в справі побільшеня засновного капіталу краєвого Банку до висоти 15 мілїонів корон а пос. Жардецкий в справі заснованя середної школи в Лежайску.

По відчитаню інтерпеляций перед переходом до дневного порядку полагоджено цілу низку наглячих внесень в справах запомог в елементарних нещастях. Внесеня такі поставили і мотивували посли Рудроф, Шаєр, Ганчаковский (справа погорільців в Галичи, та пошкодованих градом в Грабівци і Білоскрці, пов. Тернопіль), о. Ефинович (справа погорільців в Брідщині), о. Яворский (справа погорільців в Новосілках гостинних та в Адріянові). Наглячість всїх внесень ухвалено і передано їх до комісиї буджетової.

Відтак переслано до комісиї буджетової перші читаня справоздань краєвого виділу а) в справі уділеня льокальній зелїзниці Борки великі-Гrималів позички 100.000 корон, б) в справі доходів банку краєвого за р. 1906, та в) в справі зізволеня репрезентациї повітовій в Ниську на побір в році 1908 висших додатків податкових до безпосередних податків.

З черги прийшло на дневний порядок справоздане адміністрацийної комісиї з проєктом ловецкого закона. До голосу в ґенеральній дебатї записало ся значне число послів. Перший промавляв пос. Олесницкий; критикував проєкт і заповів цілий ряд поправок. Полемізував з ним пос. ґр. Стадницкий. Дискусиї не покінчено на суботнїшнім засіданю і буде она вести ся нині дальше.

Наради комісиї реґулямінової розпочались у четвер і тревали цілий вечер, в пятницю цілий день аж до пів до 10-ої вечером. Дискусия над самим § 18, трактуючим о способі ухвалюваня буджету, займила близько 4 години часу. В пятницю в ночи дійшла комісия до § 47; слїдуюче засїдане було в суботу о 7 год. вечером. О 4 год. поп. в суботу було засїдане субкомітету для виборчої реформи.

В часї бенкету, виданого сторонництвом независимости в Будапешті, виголосив ґр. Апоній бесїду, в котрій зазначив, що в теперішних услівях заключене справедливої угоди лежить в інтересї Угорщини. Коли би при заключеню угоди розходило ся тілько о утрату популярности, а не також о утрату засад — бесїдник не вагуючись, голосував би за угодою. — Вскорі непевність мине, бо правительство по скликаню сойму хоче предложити стан справи, аби сойм міг відповідно ухвалити.

В суботу прибув до Відня в повороті з Болгариї, куди їздив на відкрите памятника царя Александра II., вел. князь Володимир. Вел. князя повитав на двірци цїсар Франц Йосиф. Вчера був вел. князь Володимир на богослуженю в росийскій церкві, а відтак в парку коло церкви конферував довший час з росийским мінїстром справ заграничних Ізвольским. По богослуженю відбуло ся снїдане в цїсарскім зам-

---

ТОРГОВЕЦЬ ОГІРКІВ.

(З росийского — Немировича-Данченка).

I.

(Конець).

Кінь довго ще біг ґальопом по вузкій і крутій стежці. Колоси ячменю падали з шумом, немов би придавлюючи в собі стогін, під колесами і пробовали з трудом знов підняти ся; трупом Максима кидало сюди і туди, а голова била з глухим лоскотом о задну часть воза. Дорога вела тепер півперек облога, порослого твердою степовою травою і бодаками з синими цьвітами. Кінь ішов кроком, голова єго порушала ся рівномірно, густим, довгим хвостом відганяв мухи і зсунув на бік звисаючі з воза поводи, ціла упряж була в неладі, узда звисала з него.

Так ішов цілу годину, чим раз поволійше, вкінци станув і голосно почав гризти траву.

Небо стало темнїйше. Там, де зайшло сонце і лишила ся ще лиш ясна, прозрачно-золота смуга, ясніла звіздочка як далеке сьвітло сьвічки. Сумний голос степових птиць роздавав ся як плач дитини. Кінь положив одно ухо по собі, немов би бояв ся, що не дочуе голосу з воза, друге насторожив і слухав. Часом стояв тихонько, як викований з каменя і немов здержуючи віддих.

Недалеко роздав ся мягкий голос перепелиці, що повтаряв ся все дальше і дальше; звідкись доносив ся туркіт воза, немов би хто грав си дерев'яними тарелями і мов легкий подих вітру ніс ся відгомін співу дівчат...

III.

Селяни сиділи при вечері, коли кінь привіз свого мерця до одної з хат, з котрої вікон падало сьвітло.

То була крайна хата села і в ній мешкала велика родина, зложена з трех жонатих братів. Родичі вже давно померли. Два брати вічно сварили ся з собою і хотіли ділити ся, третий був дуже мовчаливий, але за те сварила ся і кричала єго жінка більше як всї инші. Наймолодший брат сидів коло вікна і тому перший побачив над'їзджаючого коня; за ним виглянула ціла родина. Сьвітло лямпи падало на коня, віз був в тіни. Найстарший брат вийшов з хати, запираючи з гнївом двері за собою; він був злий, бо в хаті з братьми ніколи не міг їх пересьвідчити, що він голова родини. Тїшив ся отже, що буде міг на кімсь зімстити ся, і тому наблизив ся до воза з цілим запасом обидливих слів.

Голови мужчин, женщин і дітий не віддалювали ся від вікна. Нараз вернув найстарший до хати, задержав ся з блідим, наляканим лицем на порозї і не промовив ні слова, лише показав дрожачою рукою на подвіре. Хвилю були всї мов задеревілі, женщини почали хрестити ся, діти почіпляли ся за спідницї; відтак всї вибігли на подвіре, заглянули на віз і налякані відступили ся.

Мужчини і жінки шепотом здогадували ся, хто то може бути, а жінки почали при тім голоснїйше говорити.

— Тихо, прокляті цокотухи — перебив їм найстарший. — Почують сусїди і піде бесїда по цілім селї. Мусимо так зробити, аби ніхто не помітив нічого. Треба єго звідси нагнати... нехай іде, куди хоче.

Так як стояли, вхопили оба братя коня за узду і вивели єго на дорогу під гору. Відтак завернули, об'їхали кладовище з малими, похиленими хрестами, ударили кілька разів коня бичем і вернули скоро до хати.

Місяць вже високо стояв і був окружений білявою обручкою; в долинї лежало село, тут і там миготїли сьвітла. Кінь ішов поволи лукою, аж знов вийшов на дорогу, але там зупинив ся і немов роздумував, куди єму повернути ся і найти дорогу до дому. Попри него переїхав віз з селянами, що їхали на ніч в степ, аби завтра рано забрати сїно.

— Ось виїхав якийсь на прогульку — відозвав ся один з сидячих на возї.

— Атже то кінь торговця огірків — замітив другий.

— Таки так — сказав перший і з воза, що вже від'їхав був далеко, роздало ся: „Максиме!"

Кінь стояв тихо, але тепер не поїхав за возом, лише вернув назад в село, тілько з иншої сторони. Окремо від инших хат, зараз при дорозї стояла хата. Там мешкав старець, котрого всї називали „Єфим при дорозї". Він властиво називав ся Плятон, але призвище „Єфим при дорозї" унаслїдив по своїм вітци, котрий уявив собі, що Господь вибрав єго на те, аби він по-

ку, в котрім крім цісаря і великого князя взяв участь також архикнязь Франц Сальватор. По сніданю виїхав вел. князь Володимир в товаристві архикнязя Франца Фердинанда самоїздом в напрямі до Льобав. Вечером взяв вел. князь участь в обіді, виданім бар. Еренталем. — В суботу по представленю в театрі відбуло ся приняте у кн. Кіньского, в котрім взяли участь вел. князь Володимир, анґлійский князь Коннат і богато личностий з дипльоматичного сьвіта.

В суботу помер в Карльсруге великий князь баденьский, Фридрих Вільгельм, вуйко німецкого цісаря Вільгельма II. Урядова Karlsruher Ztg. оповістила проклямацию нового вел. князя, в котрій він каже, що буде панувати так як отець у вірности для цісаря і німецкої держави.

До Berliner Tageblatt-у доносять з Тегерану, що збори членів парляменту ухвалили зажадати від нового шаха, аби уступив. Депутация, вибрана зборами, удала ся до шаха з жаданєм, аби або уступив, або завів конституцию, надану попереднім шахом. Шах по принятю депутациї удав ся сейчас до анґлійского посла і довший час нараджував ся з ним.

Новинки.

Львів, дня 30-го вересня 1907.

— **Іменованя.** П. Намістник покликав старосту Франца Біліньского до служби в ц. к. Намістництві і поручив управу староства в Турці секретареви Намістництва, Петрови Гамулїньскому. — Львівский висший суд краєвий іменував авскультантами в округ̂і львівского висшого краєвого суду: концепт. практиканта скарбу в Самборі Альф. Яновского, конц. практиканта краєв. прав. в Чернівцях, дра Дм. Коропатницкого, конц. практ. скарбу в Чернівцях Хрісті Сако, концептових практикантів у Львові Ст. Сяркевича і Ант. Брінна і судових практикантів: Йос. Манна, Іл. Айзнера, Вол. Іванця, Ів. Пясецкого, Ром. Міхля, Діон. Ринявця, Людв. Левчиньского, Ізид Худко, М. Левенгаля, Еп. Бокацея, Евг. Колядзина, Окт. Пйотровского, Ізид. Котляра, Вол. Шийковского, Гевр. Паращака, Фел. Мацїшевского. Петра Криницкого, Кипр. Біліньского, Людв. Шилецкого, Ром. Гірша, Ів. Ґрубского, Евг. Вілька, Вол. Смеречиньского, Ів. Петровича, Зиг. Осуховского, Ад. Мишковского, Ст. Франка, Ром. Лагодиньского і Ів. Студиньского, а вкінци конц. практиканта скарбу в Коломиї, Льва Розводу. — Президия гал. краєвої Дирекциї скарбу іменувала пров. асистента технїчної контролї скарбової, Збіґ. Островского сталим асистентом технїчної скарбової контролї в XI ранзї.

— **Школа сільских господинь.** В Альбіґовій коло Ланьцута розпочинає ся з днем 1 падолиста с. р. 6-місячний курс в повітовій школї сільских господинь, в котрій дівчата, доньки господарів, будуть учити ся всїх галузий домового господарства. Подавя треба вносити до 20 жовтня с. р. Услівя принятя: розпочатий 16 рік житя і укінчене народної школи. Позамісцеві кандидатки мусять мешкати в інтернатї при школї, в котрім удержане обчислене на 24 місячно. Убогі кандидатки, що хотять бути приняті на кошт повіта, мусять предложити сьвідоцтво убожества.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Ярд Харузім" при ул. Берштайна. Початок о 7 годинї вечером). — Ві второк дня 1 жовтня с. р. „Фавст" опера в 5 д. а 6 відсл. Ґунода. Цїни місць: Крісло I-рядне 2 К, II-рядне К 150, III-рядне К 1·20. Партер 80 с. Для селян, учеників і войска 50 с. Крісла бальконові К 1·50, дальші 1 К. Програми при касї 20 с. — Білєти продають ся в книгарнї Тов. ім. Шевченка (ул. Театральна), а в недїлї і сьвята на „Рускій Бесїдї" Ринок ч. 16, I поверх. В день представленя від год. 5 вечером отворена каса театру.

— **Пригода з моздїрем.** Син селянина в Радиличах, Микита Пикулич, стріляв оноді коло тамошної церкви на празнику. Коли моздір мимо приложеного льонту не хотїв випалити, Микита удав ся до недалекого огню. В хвили, коли переходив попри дуло моздїра, роздав ся вистріл. Моздїр розсадило а его кусники розірвали ногу Микити на кусники. Миколу Пикулича привезено до Львова на ратункову стацию, звідки зараз відставлено его до шпиталю. Тут відрізали нещастному ногу, але мала есть надїя удержати его при житю.

— **Біґунка і тиф.** З Черновець доносять, що в тамошнім войсковім шпитали стверджено у вояків, котрі повернули з маневрів в Галичинї, девять випадків кровавої біґунки і 3 випадки черевного тифу. Повідомлено про се міністерство війни.

† **Померли.** В послїдних днях, можна би сказати в послїдних годинах забрала смерть кілька визначних личностий в нашім краю. Сеї ночи о пів до 1 год. померла в Крешовицях ґр. Адамова Потоцка, матір Е. Е. п. Намістника ґр. Андрія Потоцкого. Бл. п. Катерина з ґр. Браницких Потоцка уродила ся в 1825 р. в Білій Церкви і в Дрезднї віддала ся в 1847 за ґр. Адама Потоцкого. Осївши з мужем в Кракові брала покійниця участь в руху політичнім, до котрого належав еї муж. Коли підчас бомбардациї Кракова з Вавеля, коли бл. п. Адам Потоцкий яко парляментарист ішов з білою хоругвою, она перебрана за міщанку, ішла з ним і боронила его перед напастями товпи. Пізнїйше виїхали обоє до Парижа і тут удало ся їй уратувати мужа, котрий взятий до ґвардиї народної, був засуджений на смерть за то, що не хотїв виконати якогось розстріленя. Коли его в 1851 р. арештовано в Кракові і вивезено насамперед до Відня, а відтак до Триєсту, бл. п. ґр. Потоцка всюди супроводила свого мужа. Покійниця умираючи висказала бажанє, щоби на еї домовину не складано нїяких вінцїв а замість того хочби й дрібні жертви призначено на краківскі захоронки на удержанє для найбіднїйших дїтий. Похорон покійницї відбуде ся в середу в Крешовицях.

Др. Алойсий Рыбіцкий, бувший посол на сойм, член ради надзираючої банку гіпотечного, батько директора зелїзниць держ. помер у Львові в 85 р. житя. Похорон відбуде ся в середу по полудни на дворець зелїзницї, а в четвер буде тїло зложене в Хороброві в родинній гробници.

Генрих Реваковнч, один із найвизначнїйших і найстарших дневникарів львівских, редактор Kuryer-a Lwowsk-ого, радний міста, чоловік незвичайно чистого і красного характеру і вельми заслужений около загального добра, помер минувшої ночи в 71-ім роцї житя. Покійник занедужав був перед кількома недїлями на запалене олеґочної і виїхав був на сьвіжий воздух, щоби лїчити ся. Вернувши, занедужав знову і вже більше не піднявся з постелї. Похорон відбуде ся в середу по полудни з дому жалоби при ул. Личаківскій ч. 79.

Северин Генцель, ем. ц. і к. капітан, був. презес ради повіт. в Бібрцї, б. посол до Ради державної і до Сойму, заступ. члена Виділу краєвого помер дня 28 с. м в 71-ім роцї житя.

— **Розбишаки, яких мало.** Перед судом присяжних у Віднї стає — як вже звістно з

казував всїм заблуканим подорожним дорогу, котрі застукають до его вікна. Хто би то не був, простий селянин, пан чи купець, Єфим вів его з рівною радостию до хати і давав єму їсти. Найчастїйше лучало ся то в часї зимових метелиць. За тим примїром пійшов також син Єфима, Плятон, і виховав так само й свого сина, вже ожененого молодого селянина.

Плятон спав з родиною при отвертих дверях, коли перед порогом хати почув ся хропіт коня.

Син Плятона, сильний, двайцятьтрилїтний мужчина, зірвав ся скоро — видко ще не спав — і вийшов на двір.

— Тату — крикнув знадвору — тут мерлець!

Плятон не зрозумів его і не довіряючи, сів в постели; також его жінка піднялася ся, в кутї хати встала невістка.

— Іди старий до него, скоро... Що там таке?

Плятон вийшов перед двері, а за ним жінка. Син роздумував, що дїяти з мерцем, чи взяти его до хати, чи зараз скликати людий. Була би тяганина по урядах, а тепер найгорячїйший робочий час... так знов лишити его також не можна.

Плятон задумчиво глядів на знакоме єму лице торговця, але не пізнавав его добре; страху не відчував нїякого.

— Всїлякі люди ночували вже у вас, а тепер приймаєте навіть мерців — замітив син, усьміхаючи ся.

— Добрий конище — промовив старий — знає, куди его везти. Будемо з ним так поводити ся, як зі всїми иншими, котрих ми годували, напували та честь їм віддавали. Стара — обернув ся лагідно до жінки — принеси сьвічку і образ сьвятий.

Стара женщина вернула до хати і довго шукала сьвічки, яку в великім тиждни принесла з церкви. Тимчасом Плятон і его син уложили тяжке, вже застиле тїло, з великим трудом схрестили руки на грудях, а відтак старий хрестячись і глубоко поклоняючись, замкнув отверті очи небіжчика. Невісткаж принесла в путни води, котру кінь з великою жадобою пив.

Стара принесла сьвічку і сірники; Плятон приліпив сьвічку до заду воза, над головою небіжчика, сховав сірники до кишенї, одів ся, велів і синови одягнути ся і справив коня за село, в напрямі як мешкав торговець огірків.

Коли так уїхали може версту, задержав старий коня, засьвітив сьвічку, знов поклонив ся аж до землї, відтак нагнав коня і вернув з сином до села.

IV.

О версту від хати Максима, по тій сторонї, де розпростирає ся велика нива сонїшників, котрі нагадували густий ліс в краю Ліліпутів, здоймала ся величезна могила. На еї вершку, глубоко в землю вкопана стояла „камінна баба". Як люди оповідали, був тут похоронений якийсь татарский хан, а пізнїйше устроїли собі запорожскі козаки на тій могилї одну з своїх стражниць. Перед сорок лїтами почав один богатий пан, властитель цїлої околицї, розкопувати могилу, бо надїяв ся найти в ній цїкаві археольоґічні забутки, однако робота вимагала величезних коштів, а пан цїлком збіднїв. З его великого двора лишило ся тільки одно крило, яке селяни замінили на школу, а могила стояла до половини розкопана.

Она стояла на узбічу гори, під нею розпростирав ся величезний, голий степ а з еї вершка могло бистре око в погіднім дни бачити білі вежі церков на сорок верст довкола „Камінна баба" стояла обернена лицем на всхід так само твердо як перед сотками лїт, хоч вітер і дощ гризли еї як хробаки старе дерево. Черти лиця були затерті, але так подобали на мужчину з довгою бородою, що тяжко було зрозуміти, чому той камінь прозвано „бабою".

Від західної сторони могила була легко похилена і попри неї вела дорога. Селяни не звертали на неї нїякої уваги, хиба пастух сїдав часами під „бабою" та співав свої тужні піснї.

Максим Коломянков не міг нїколи минуту рівнодушно могили і хоч би як спішив ся, все виїздив на гору і звідтам приглядав ся довго безмежній рівнинї, темнозеленїй, крутій стяжці річки, котрої ширші місця виглядали в степі як розсипані кусники зеркала, та своїй хатинї, що видавала ся з гори як яка забавка...

Була вже одинацята година, коли кінь цїлком голодний і ледве в силї рушати ногами імов з привички на могилу і тягнув за собою свій тягар, а опинивши ся на вершку, задержав ся коло „камінної боби". Сьвічка в головах мерця ще сьвітила ся, сіра степова трава вкривала як сукно могилу, піднимаюча ся з річки мрака пересувала ся широкими хмарами по над степ, що в тій хвили виглядав так само сьвіжо як кількасот лїт тому, а місяць все ще обведений обручкою розстеляв своє срібне сьвітло. Довкола не чути було нї найменшого голосу немов би всьо вимерло, або немов би ще нога людска не ступила на той кусник землї.

А на долинї, хати Коломянкова піднимав ся легкий дим. Там сидїла стара мати Максима і все ще ждала з вечерою на сина...

оногдашної телеґрами — дуже небезпечний опришок, Франц Блєха, котрий до спілки з своїм товаришем Арно Гофманом, допускали ся всїляких крадежий і розбоїв а дня 16 січня в суботу 1904 убили в Липску в Саксонії 20-лїтного Павла Гартмана, урядника маґдебурґского асекурацийного товариства, котре в Липску мало свою філїю. Блєха і Гофман пізнали ся і полюбили ся в кримінали.

Арно Гофман, чоловік молодий, розпустним житєм зруйнований на тїлї, полюбив не звичайно сильного, мязистого шлюсаря, Франца Блєху, котрий імпонував єму не лиш силою, але й незвичайною своєю відвагою, до того степеня, що як сам казав, не міг жити без него. „Франц Блєха — казав Гофман — не сходив менї з гадки... Я без него нїчого не значив. Мої своячки давали менї нераз грошї, щоби я виїхав до Америки, але я завсїгди не хотїв брати, бо я не можу жити без Франца". А який той Франц, можна зміркувати з того, що в судї підчас розправи треба було завести надзвичайні міри осторожности з обави перед ним. Всї двері на коритарях, котрими Блєха вели до салї розправ, були позамикані. В самій сали замість лавки для обжалованих, були уставлені три крісла; на середне сїв сам Блєха, з правого боку коло него сїв один судовий жовнїр, з другого боку капраль, обернений боком до него, щоби мати єго добре на оцї, за ним сїли собі на лавцї ще два жовнїри судові, а трохи подальше сїв собі офіцир від судової сторожі, котрий мав тодї інспекцию. Блєха єсть то мужчина високого росту, незвичайно мязистий; мязи у него такі грубезні, як би у якого силача а він таки й так поводить ся, як би який силач, і горе тому, хто попав би ся в єго руки! Зробив би єму смерть, як зробив Гартманови. З лиця виглядає інтелїґентно; єго лице остро викроєне, чоло високе, волосє на голові густе, брунатне а очи хвилями засьвітять ся і заблиснуть як у тигра. Єсть то справдешний тип розбійника, якого лїпше не змалювала би й буйна уява якогось артиста маляря.

Арно Гофман, помічник торговельний, родом з Німеччини, зайшов був ще в 1901 р. до Відня і діставшись тут за крадїж до кріміналу, познакомив ся з Блєхою. Від тої пори стали оба нероздїльні приятелї. Коли же Гофмана видали властям німецким і він відсидів в Німеччинї два роки в кримінали за крадїж, вернув він в грудни 1903 знов до Відня і тут, здаєсь, уложили оба плян убити згаданого касиєра Гартмана і обрабувати касу. Блєха, що стояв на чолї ватаги вломників, допустив ся був у Відни з кінцем 1903 а з початком 1904 многих вломів і дллятого дня 5 січня 1904 втїк разом з Гофманом насамперед до Берна а звідтам поїхали до Праги, Дрездна, Липска і Берлина. З Берлина вернули они назад до Липска і станули там дня 15. січня 1904 до якоїсь Емми Герцоґ, глухої як пень баби при ул. Тальґассе ч. 12, де Гофман вже перед тим в переїздї винаймив був комнату.

Требаж знати, що Гофман був від жовтня 1899 до цьвітня 1900 практикантом при філїї маґдебурґского товариства асекурацийного в Липску, знав всї уходи в тім льокали, знав, коли приходить найбільше гроший, а навіть, як можна отворити тайний механїзм каси. Розходило ся ще лиш о то, щоби збавити касиєра, відобрати єму ключі і отворити касу. Отже в суботу дня 16 січня 1904 взяли ся виконати уложений плян. Того дня перед полуднем пішов Блєха до бюра згаданого товариства, казав собі дати проспект і при тій нагоді розглянув ся в льокали; по полудни пішов до касиєра Гартмана і намовив єго, щоби він зійшов ся з Гофманом в реставрациї „Панорама" а той знов сказав, що він єсть посередником якогось фабриканта Вернера, котрий хоче заасекурувати ся на більшу суму.

Коли опісля Гартман вернув знов до свого бюра, закликав єго Гофман телефоном до кавярнї а звідси около пів до 9 год. вечером пішли до помешканя при ул. Тальґассе, де нїби то мав прийти фабрикант Вернер. Тим часом, заким мав прийти той Вернер, они пили пиво і Гофман всипав нотайком до склянки Гартмана якоїсь отрої, здаєсь морфіюм. По якімсь часї Гартманови зробило ся не добре, він ослаб і дістав блювоти а тодї Блєха кинув ся на него і задушив єго руками. Відтак вийшли оба і замкнули комнати, бо Гофмана взяв був страх. але за хвилю вернули і почали в річах убитого шукати за ключами. Знайшовши ключі під каси, замкнули трупа в комнатї а самі волочили ся цїлу ніч, аж досьвіта, коли отворено каменицю, в котрій містило ся бюро асекурацийне, добули ся до бюра, отворили касу і забрали звідтам 1600 марок готівкою і марки почтові та стемплї.

Тепер же треба десь було трупа подїти. Гофман купив великий куфер і привіз єго до помешканя. Тут розібрали трупа, упхали до куфра, поклали єго річи на него і замкнули а відтак радили, що дальше робити. Того дня не впускали ґаздинї Герцоґ до комнати; аж на другий день, в понедїлок дня 18 січня позволили їй внести снїданок. Великий куфер впав їй був в очи, але она не припускала нїчого злого, тим більше, що Блєха сидїв на нїм, дзвонив ногами і посвистував якусь веселу пісню. Около 11 год. казали відтак куфер завести на дворець і надали єго до Шемнїц а самі поїхали до Дрездна, куди казали собі і куфер прислати. Зразу хотїли тут кинути трупа до води; але що то якось трудно було, винайми-ли якусь шопу нїби то на склад якихсь річий і казали туди занести куфер, коли він надійшов з Шемнїц. Блєха відтак купив відтак сокиру і рискаль, замкнув ся в шопі, викопав там велику яму, вкинув в неї закостенїлого вже трупа, присипав землею, потолочив ногами а річи і лико, яке було в куфрі, рискаль і сокиру вложив до куфра, замкнув і остаточно вислав до свого брата Адальберта Блєхи у Відни. Той брат зрадив відтак обох убийників.

Телеґрами.

Рим 30 вересня. (Аґ. Стефанї) В розмові з заступником часописи „Tribuna" заявив мінїстер справ внутрішних, Тіттонї, в катеґоричний спосіб, що нїколи не входила в рахубу справа інтервенциї апостольскої столициї на конференциї в Газї; справи тої нїколи нїхто правительству не предкладав.

Берлин 30 вересня. Межинародний конґрес ґіґієни і демоґрафії закрито; слїдуючий відбуде ся в 1910 р. у Вашінґтонї.

Токіо 30 вересня. Секретар війни Сполучених Держав, Тафт, приймив відвідини многих високих урядників японьских і відбув довшу конференцию з японьским мінїстром війни.

Севастополь 30 вересня. Вчера рано незнані люди, перебрані за офіцирів, впали до касарнї берестейского полку і заявивши компанїї, котра робила службу, що команданта полку убито а многих офіцирів зловлено, завізвали сторожу, щоби сейчас пішла з ними в цїли увільненя офіцирів. Фельдвебель зложив о тім рапорт свому командантови а мнимі офіцири вийшли на подвірє касарнї. Командант компанїї відозвав ся тодї до вояків: „Не вірте їм, то обманцї!" Прибувші стрілили тодї кілька разів і зранили команданта батальону і офіцира згаданої компанїї. Той казав тодї затрубити на алярм і цїлий полк станув в ряди та надбігли ще й инші офіцири. Тимчасом прибувші пустились втїкати а сторожа перепустила їх, бо они сказали, що шукають тих, котрі стріляли. Погоня за втїкшими позістала без успіху. Стан офіцира компанїї єсть безнадійний.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поізди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).